Ч. 265. Второк 26 падолиста (9 грудня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Північно-американьскі Сполучені Держави і полуднева Америка. — З Ішпанії. — Міністерияльна криза в Греции. — Непокої в Портуґалиї.)

Нема сумніву, як пишуть з Відня, що всі ческі сторонництва відповідять згідно на німецкі угодові предложеня своїми предложенями, але зазначать притім охоту до веденя дальших переговорів. Ріжниця поглядів лежить поки-що в тім, що Німці хотіли би, аби Чехи залишили сейчас обструкцию в парляменті, а Чехи бажають вести переговори дальше, не зміняючи в нічім своєї парляментарної тактики.

Перед пятьма місяцями заключила република Болівія з одною великою спілкою північно-американьских капіталістів угоду, силою котрої віддає їм для експльоатациї цілу провінцию Асче. Отся провінция — простір над 200.000 квадратових кільометрів, відзначає ся незвичайним богатством лісів ґумового дерева, достарчаючого в сьвіті кавчука, котрого вивіз з кождим роком росте. Вже послідного року пішло 9848 бочок кавчука до Союзних Держав, а тепер попаде вся продукция кавчука в їх руки. Против висше згаданої угоди виступило дуже остро бразилійске правительство, котре має претенсиї до одної частини провінциї Асче. Розіслало оно навіть ноти до сусідних републик з питанєм, яка їх думка про вплизливість Союзних Держав в саме серце полудневої Америки, і заграозило, що буде замикати свої ріки для всїх кораблів, плывучих до Асче, — але свої грозьби оно на всякий случай супротив сили Союзних Держав не відважить ся виповнити. І так частина Болівії вже так як перейшла під власть Союзних Держав, бо висше згадана спілка капіталістів на підставі угоди має в ній абсолютну власть. Певна річ, що така доля жде всю полудневу Америку, бо тамошні державні орґанізми не мають в собі ніяких сил до житя, а тамошнє населенє таке змученє безнастанними безпорядками, що радо повитає кожду сильну руку, котра завела-б там лад і порядок. Отся задача удасть ся Союзним Державам тим лекше, що они дадуть тим країнам о много більшу свободу, як та, котра там тепер істнує, і замінять півдикі простори в цивілізований край.

Ішпаньске правительство має також свої клопоти з парляментом. Міністерство заключило на власну руку контракт що до будови нових кораблів. На засїданю парляменту з дня 2 с. м. вніс посол Діяц-Моро внесенє, яким висказує ся нагану міністерству за то, що без запитаня парляменту шафує грішми. Внесенє се перейшло 96 голосами против 86. Се внесенє вимірене вправді тілько против міністра маринарки князя Вераґуа, але посередно дотикає оно і цілого кабінету. Голосованє над внесенєм Діяц-Моро має бути причиною міністериялъної кризи — З Барцельони доносять, що ґубернатор того міста перепросив ректора університету за те, що жандарми впали в часї студентских забурень до університету. Увязнених студентів пущено на волю. Надіють ся, що полагода конфлікту наступить в мирній дорозї.

Також Греция переживає тепер міністерияльну кризу. Теперішний кабінет має уступити, а на єго місце мав король покликати президента касацийного трибуналу Сімантіра. Однак, як говорять, Сімантіра не хоче приняти ся місиї утвореня кабінету і король звернув ся до бувшого президента міністрів Деліянього, з припорученєм утвореня нового кабінету.

Серед населеня в Портуґалиї кипить ізза того, що правительство задумує підступним чином продати портуґальскі кольонії Анґлії. Ситуация постепенно погіршає ся і надіють ся навіть революциї.

ЮРА.

(З німецкого — Анни Кроасан-Руст.)

(Конець).

Мабуть такий вже Юра вдав ся, що надівши на себе горячо бажаний стрій, не танцював з радости. Та хоч являв ся тепер мужчиною не менш як тоді, коли терпів, все таки показував зуби (щіточки до зубів на жаль не мав!) і по дорозі до помешканя інжиніра заєдно гласкав рукою по грубій сукмані та водив пальцями по ґузиках. А капелюха не був би зняв за ніяку ціну в сьвіті, хоч при липневій жарі вода спід важкої повсти спливала струями по лици. Тепер він осягнув послідну мету, тепер нічо єму не хибує.

О бідний Юро! На жаль захибувало дуже богато. Мигдалеока, будь-що-будь подразнена „ласкавим“ поведенєм панів, вибухла пискливим сьміхом, коли узріла Юру в сукмані, облитого потом, закутаного в грубу стрепіхату матерію як в кіньску дергу, капелюх високо на чубку так, що зпоза крисів ледви було видко головку, тим сьміхом, що так гарно падав ся до єї мигдалеватих очий, а так разив супротив єї тупого носа. Она повернула несказано швидким рухом збентеженого Юру на всі сторони, і сьміяла ся, сьміяла ся без упину, аж мусіла усїсти і простягнувши із стільця далеко ноги, пасля ся видом безрадного хлопця, що стояв з роззявленим ротом та ждав, поки она перестане.

Довго мусїв ждати сьвіжо вистроєний Юра. А відтак під конець прийшла несподіванка. Не тому, щоби она перестала, як він бажав, ні, она схопила ся нагло, гопнула єго кілька разів зправа та зліва і видала із себе кілька звуків, що починали ся як сьміх, а скінчили ся зневажливим воркотом. Потім задерла тупий ніс в гору і тріснула за собою дверима.

Забрала ся. А він стояв і не знав, що із собою діяти. Чи помогли єму сукмана та капелюх? Тяжко було найти ся тут як слід. Найвідповіднійше було-б запоззти в яку діру, а що ні одна не явилась єму на поміч, остав ся по просту в кухни як стовп і глядів в кут, з обвислою долішною губою та все ще з грубим капелюхом на сумній голові.

На коритари вибухла тимчасом буря, що змогла ся в крик і сїпанину і перекинула ся до їдальні. Він чув, що крик йде про гроші і безличність і злодійство, та не рушав ся. Гамір стих і попри вікно кухні зашелестіла з розгоном мигдалеока, шовкова блюзка зашушіла і парасолька отворила ся з лопотом. Він стояв і глядів і був би до нині ще стояв — що було-б дуже важне з огляду на закінчене сего оповіданя — коли-б молода пані не була прогнала єго сердитим голосом з кухні. Тоді потяг домів.

Другого дня стало єму ясно, що тупоноски в домі інжиніра більше не побачить. Високо, цілком високо має она мешкати, як та дорога, далеко на горі. Юра зждав до неділї. Високо, цілком високо, як та дорога, далеко на горі.

Нову сукману зложив у кут, вирівнав гладко, бо коштувала гроші, а на верха капелюх.

В камизельці та простоволосий вибрав ся в дорогу. Вийшовши з хати, де звичайно спав, минув байдужно помешканє інжиніра, навіть оком на него не кинув. Змагав просто, серед жаркої спеки, здовж шляху, де шини мигтіли як розтоплений метал, де всьо тремтіло в жарі сонця.

У відчиненім вікні стояла молода пані і дивила ся за ним.

— Куди то йде Юра в таку страшну спеку? Можна впасти від удару! Тай без капелюха....

Чоловік пробурмотів щось у відповідь. Він саме засинав; попав вкінци у недїльну, пообідну дрімку, грубі краплі поту виступили на чоло, і він вже не розуміз, що говорила жінка.

Юра йшов все дальше. Нараз здавалось єму, немов йде поволійше. Тоді він пристанув і хотів озирнутись на шлях, але був до того занадто втомлений, і посунув ся знов поволи наперед, нога за ногою, нога за ногою.... Шини блестїли, піднимали ся, спускали ся, спинали ся нечайно стрімко в гору. Він прецінь не пив! Хотів взяти ся за голову, та занехав се і тюпав дальше.

Шини спинали ся так високо, все висше, крутили ся, мішали ся разом, потім бігли довкола него і кругом стало цілком мрачно. А прецінь він бачив цілком виразно в дали па-

Новинки.

Львів дня 8-го грудня 1902.

— **Іменованя і перенесеня.** II. Президент міністрів яко управитель міністерства судівництва переніс начальника судової канцеляриї Фердинанда Еберля з Золочева до Львова, Евстахія Воляньского з Самбора до Сянока, Войт. Пеперу з Сянока до Перемишля та іменував начальниками канцеляриї: канцеліста Віктора Слижука зі Львова для Золочева і канц. асистента Ісидора Гендля зі Львова для Самбора.

— **Вісти з епархії перемискої.** Крилошаньскі відзнаки одержали оо.: Григорий Савицкий, приходник в Східници і Константин Грушкевич, парох в Куликові. — Канонічно інституовані оо.: Анатоль Хиляк на Хиринку і Іван Русиняк на Королеву руску, а до канонічної інституциї на Яжів старий візвaний о. Віктор Крвавич. — Завідательства одержали оо.: Мих. Наклович в Крамарівці і Диониз Домбровский в Висовій, а сотрудництво в Синяві, ярославского деканата о. Інокентий Рудавский. — Намістництво продовжило дотацию з релігійного фонду на дальший один рік для прив. сотрудника пароха в Вязовичах.

— **Речинець до рукополаганя в пресвитери.** Для рукополаганя в пресвитери визначив Митроп. Ординарият речинець на день 9 н. ст. грудня е. р., в котрім то дни інтересовані мають лично явити ся.

— **Руске товариство історичне в Чернівцях.** Наукових товариств у нас дуже маленько, то-ж певно кождий радо повитає звістку, котру принесло послїдне число „Буковини“, що в Чернівцях оснувало ся нове руске товариство історичне, котре поставило собі за цїль викликувати і підпирати розвій наук історичних, етноґрафічних, статистичних і історії штуки, з особливим узглядненем галицкої і буковиньскої Руси. Виділ нового товариства есть такий: Голова: професор університету др. Володимир Милькович; заступник голови: проф. унів. др. Стефан Смаль-Стоцкий; секретар: проф. семінариї учит. др. Осип Маковей; касиєр проф. ґімн. др. Мирон Кордуба Члени виділу: артист-маляр Микола Івасюк і студ. філ. Панько Клим. Заступники виділових: проф. унів. о. Денис Еремійчук і студент прав Микола Левицкий. Нове товариство постановило собі не лише підпирати працї поодиноких членів морально і по змозї матеріяльно, але й дбати про збірні працї, котрих один не може зробити, н. пр. працї етноґрафічні, збиране старинностий, видаване грамот, уложене ґеоґрафічного словаря, лїтературні працї. Кождого місяця буде товариство уряджувати відчит і здавати справу з найновійшої лїтератури. На метї має також свій власний орган. Крім того хотїло би товариство і популяризувати науку.

† Іван Тиміньский, ц. к. радник фінансової дирекциї і бувший посол на буковиньский сойм, упокоїв ся по короткій але тяжкій недузї для 6 с. м. в Чернівцях. Покійник грав свого часу визначну ролю в політичнім житю Буковинців і знаний був також в кругах львівских Русинів.

— **Незвичайно рідкий а при тім дорогий дарунок** одержав папа Лев XIII. з нагоди свого ювилею від епіскопа Еміля Ганьлона, апостольского вікарія в Уґанді (над горішним Нілем в Африцї). Згаданий епіскоп привіз папі палицю, зроблену з одного кусня слоневої кости з золотою головкою. Таку палицю було дуже трудно зробити, бо треба було вишукати такий слоневий зуб, котрий би був так довгий, що можна би із него зробити палицю; і дійстно, тота палиця зроблена із найбільшого слоневого зуба, який доси удало ся в Уґанді роздобути.

— **Огні.** В Стільску, повіта жидачівского, вибух дня 20 падолиста около 9-ої год. вечером огонь на фільварку належачім до фондациї гр. Скарбка, а випущенім в посесию Ярославови Штамфестови, і згоріли будинки, інвентар і всї запаси збіжа і пащі, все разом вартости 14.300 корон. Шкода була обезпечена лиш на 8720 К. Причиною огню, о скілько жандармерия могла вислїдити, було здаєсь підпалене. — Дня 28-го падолиста около 6-ої год. вечером вибух огонь у Вишнівчику, повіта підгаєцкого в хатї Агнії Сьвіршко та знищив зовсїм ту хату вартости 2000 корон, а також три будинки сусїда Петра Курися разом з запасами збіжа і знарядами господарскими вартости 1500 корон. Хата Сьвіршкової була обезпечена на 1000 корон, а будинки Курися на 2000 корон. Причиною огню була здаєсь хибна будова комина в хатї Сьвіршкової.

— **Самоубийство.** Олекса Гриб, зарібник у Винниках під Львовом, лїт 46, повісив ся в шопі Семена Скремети у Винниках дня 30 падолиста у Винниках. Причина самоубийства не звістна. Тіло самоубийника похоронено на тамошнім кладовищи. — В Нанасові, брідского повіта, відобрала собі житє через повішене дня 27 падолиста Харитина Франциши́н, жінка тамошного селянина. Причина самоубийства незвістна.

— **Нещаслива пригода.** Дня 26 падолиста около 4-ої години по полудни вибрав ся Дмитро Стасюк в Камінці-Помлинів, повіта равского потайком на польоване, а ідучи по замерзлім багнї посовгнув ся і упав на лїд так нещасливо, що рушниця вистрілила а Стасюк дістав цїлий набій в правий бік і внаслїдок того помер на другий день.

— **Картярство у Львові.** У львівскім суді повітовім, секция III. розпочала ся в суботу карна розправа против 40 картярів, котрі сходили ся по всїляких каварнях і там обгравали одні других та всїляких гостий, котрих годі було вислїдити. Головним проводирем тих картярів був Мойсей Позамент, котрий втягав до газардовної гри множество людий. Обжаловані станули перед судом зі своїми адвокатами і по найбільшій части випирають ся того, мов би грали газардовно, або таки просто перечать тому, мов би взагалї грали в карти. Декотрі таки зовсїм не явили ся. Першим з обжалованих есть Мойсей Позамент, лїт 49, властитель реальности, обжалований о то, що що від 5 лїт грав газардовно. Він випирає ся всякої вини. — Симон Ліпшиц, лїт 29, властитель бюра реклямацийного, каже, що він зовсїм не уміє грати в карти. — Бернард Райс, 35 лїт, властитель лому каміня. — Макс Любінґер, лїт 31, каже, що перед 5 роками грав в рулєту, але потім вже не грав. — Маєр Ґрабшайд, не явив ся. — Роберт Томіцкий, лїт 43, реставратор, каже, що не грав, бо не має на то часу. — Др. Фрухт. — Христоф Янович, властитель реальности і каварні „Метрополь“, обжалований о то, що грав сам і позваляв другим в своїй каварни грати газардовно — Маєр Балль, (не явив ся.) — Норберт Кац, кравець (випирає ся також). — Ром. Бардах, асист. почт і телеґр. (не явив ся). — Сал. Ґлїкштерн (не явив ся). — Ефроїм Корман, рисовник (не явив ся). Адольф Райс, бухгальтер, лїт 54, каже, що не грав нїколи. — Клим Шлятко (не явив ся). — Бронислав Махнівский, ем. кондуктор зелїзн. — Володимир Шашкевич, ем. кондуктор зелїзн., признає, що в лютім 1901 р. програв около 4000 К., але з ким тоді грав, не може вже сказати. — Зиґмунт Мінцер, аґент торговельний. — Генрих Зільберфельд, купець, грав в „франценфуса“ і видів, що грав якийсь грубий Женчиковский. — Зиґм. Ґлезель, фризиєр, каже, що видів, як Женчиковский грав газардовно. — Михайло Дудикевич, пекар, каже, що не знає ся зовсїм на картах. — Антін Бабонь, ем. інспектор податковий, признає, що грав в каварни „Метрополь“, але не газардовно і видів як Махнівский здоймив із землї пулярес пана Яновича і сховав та віддав аж тоді, коли єму загрожено полїциєю. — Саломон Райх, властитель каварнї „Бель-Вї“, караний вже раз за газардову гру. — Др. Іван

расольку, що зближала ся до ліса. Він скрутив і о н а тут, цілком виразно о н а, але не сама, мала якогось при собі. І той схилив ся, вигнув її голову назад і поцїлував єї. Чорний Італїянець. Собака, драбуга! Добре мали, що сказали єму! Він чвалав наперед, заточував ся, захоплював воздух, простягнувши далеко від себе руки, з піднесеною головою глядів у жаряче сонце. Нараз ударило єго нечайно, серед шляху в найяснійшім сьвітлї.

— Боже! Юра упав і не ворушить ся більше! — скричала молода пані і збудила тим чоловіка.

— Кротьсот громів! Нехай хлопчиско виспить ся з прохміля! — лютив ся сей і обтер собі ніс, бо аж сюди заплила міжтим одна з грубих крапель.

Молода пані, напів стревожена, напів заціkавлена, як се у женщин буває, не дала ся повздержати, щоби невідмінно поглянути за Юрою, котрий більше не підніс ся.

Юра не був підхмелений як се житєві практики несправедливо могли би підозрівати. Хто лиш трохи слїдив хід сеї правдивої історії, певно не буде присягати, що він помер на докори совісти. Також не була се на жаль любов, що єго убила, так нагло, як з всякою певностию многі будуть припускати, котрих ласку я страчу тепер раз на завсїгди, коли брутально скажу — мушу преці́нь заризикувати, щоби віддати правдї честь — Юра помер цїлком по просту на удар сонця.

ДЕЗЕРТИР.

(З французского — Ремі Сен-Моріса.)

Першого падолиста 1870, в день Всїх Сьвятих, коли Венямин Ґаже, син гаєвого, прибув до Торсе, узрів численну товпу перед церквою. Люди кричали, як на ярмарку. Учитель Ляпутоар сидів з розкраченими ногами на драбині воза, потрясав в руцї ґазетою і накликував до спокою. Венямин Ґаже підбіг до товпи.

Чогож довідав ся? Кождий день від трех місяців приносив вісти о поражцї. Ляпутоар розложив ґазету.

— Позвольте єму прочитати!... — відозвав ся сильнійший голос з товпи.

Учитель став читати проклямацию Народної оборони:

— Французи, вознесїть ваші серця і хоробрість до висоти страшної небезпеки, яка грозить вітчинї! Від вас ще зависить відвернути нещастє і показати сьвітови, чим є великий нарід, котрий не хоче упасти і котрого відвага сягає до самого ядра катастрофи...

— Так, так!... заплатить ся Прусакам! — кричав коваль Тома Ленер.

Ґеометр Брідоно, добрий бесїдник, зложив руки в трубку при устах і кликав: „Розпічнемо знов від Вальми над Лїґерою!“

Венямин слухав, блїдий дуже. Аркуш друку тремтїв в пальцях учителя, котрий читав дальше:

— Мец піддав ся.... маршалок Базен зрадив...

Підняв ся грізний воркіт з проклонами: „Базен!... Ах чортівске оруде!“ Брідоно кричав ще: „Република пімстить нас за цісарску нікчемність!...“

Син гаєвого затискав пястуки. Ляпутоар кінчив читати:

— Ми готові до найбільших пожертвовань і неприятелеви, котрому всьо сприяє, присягаємо нїколи не піддавати ся. Доки одна пядь сьвятої землї остане під нашими ногами, будемо крілко держати прапор французскої републики.

Ґеометр став сьпівати марсилїянку. Повстав страшний вереск, кликаня. Наймолодші підкидали свої шапки.

— Хто за мною затягаєсь до войска? — спитав швець Оберто, принагідний вербівник. Обступили єго в одну мить. За приміром Обертота, батька трох дітий. пішов Тома Ленен, ожененний перед двома днями і Брідоно, хоч скінчив вже сорок лїт.

Венямин Ґаже зголосив ся один з перших. Проклямация єго упоїла. Повтаряв завсїди, заохочуючи ровесників: „То за вітчину! За Францию!“...

На св. Михайла скінчив допера сїмнайцять лїт. Але серце доповняло вік. Єго батько, нинї гаєвий в Шесне, був альжирским недобитком. Треба було чути старого сержанта від жуавів, Ґажера, як згадував вечерами геройскі дїла свого полку та розводив ся про Бжода, Боскета, Ляморісієра. В школї африканьского вояка Венямин завчасу переняв ся шаною до прапора, взірцевим сповнюванєм військових обовязків. Знаменитий був стрілець — єго двоцівка до стада куропатв не хибила ні-

Ґоломб, лікар (не явив ся). — Бенон Ґраф, кельнер з театральної каварні. — Іван Шехтер, властитель театральної каварні, признає, що брав за карти по 10 корон, але лиш тогди, коли давав „сепаратки“ (окремі комнати); то було два рази і за кождий раз були тогді якісь пані. — Йосиф Ерліх, властитель „американьскої“ каварні. — Ісидор Штайд, маґістер фармациї. — Йосиф Клімасевич, кельнер. — Мариян Славіньский, кельнер. Крім того не явили ся зовсім: Адольф Ляндовский, Кіхлер, Пазовский, Кліппель, Орель, Берґтравн, Кічалес, Розенберґ і Ляйпшер.

— Голод у Фінляндиї. З Петербурга доносять, що в наслідок злого жнива сего року настав тепер у Фінляндиї великий голод і тепер в цілій Росиї збирають жертви для голодуючих. Найбільший голод настав в ґуберніях Улеаборґ і Ваза. Яка там настала нужда, можна мати поняте з того, що в Соумасальмі в Улеборґскій ґубернії, печуть хліб з полови з дуже маленькою домішкою муки а в Кірінсальмі мішають ще й дрібоньку січку до хліба з полови. В декотрих сторонах єсть також і великий брак одежи, що при теперішних морозах дає ся бідним людем особливо відчувати. В столици Фінляндиї, в Гельзінґфорсї завязав ся комітет ратунковий, котрий вже вислав значні суми гроший і богато одежи в ті сторони, де найбільша нужда.

— Поєдинок на гармати. В громаді Ронченно в Тиролі прийшло сими днями на засіданю тамошної ради громадскої до острої перепалки межи тамошним начальником громади а радним Кофлером, котрий так обидив начальника, що з тої причини прийшло до великої бучі, котра тревала доброї пів години. На другий день одержав Кофлер рекомандований лист від начальника громади, котрий єго взивав в нім на поєдинок і полишив єму вибір оружия. Визваний відповів начальникови, що приймає поєдинок, а користаючи з права вибору оружия, вибирає довгу канону, і він сам уставить ся з нею на горі Фраорт, а начальник має уставити ся з другою такою самою каноною на вершку гори Цакон. Розуміє ся, що до поєдинку з таким оружием не прийшло, але за то було богато сьміху в цілій громаді.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Перестанок особовий Зайдовиц на шляху Пільзно-Дукс, в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Пільзнї, отворено дня 26. падолиста с. р.' також для перевозу вугля в цїловозових набрах.

Розписане лїцитациї на доставу і будову рогачок зелїзничих на шляху Львів-Самбір зелїзниці державної Львів-Самбір-галицко-угорска границя. — Після оголошення заміщеного в „Ґазеті львівскій“ розписано публичну лїцитацию на доставу рогачок зелїзничих (Bahnschranken) враз з їх уставленєм на будуючім ся шляху Львів-Самбір ц. к. зелїзниці державної Львів-Самбір-галицко-угорска границя. Оферти належить вносити найдальше до 30 грудня 1902 год. 12 в полудне до ц. к. Дирекциї будови зелїзниць у Відни (Gumpendorferstrasse 10). Условія можна переглянути в згаданій ц. к. Дирекциї або в ц. к. Управі будови у Львові, а можна їх також купити в ц. к. Дирекциї будови.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 8 грудня. Прибув сюди президент угорского кабінету Сель, аби здати Цїсареви справозданє про ситуацию і веденє дальших угодових переговорів з дром Кербером. Нині вертає до Будапешту.

Париж 8 грудня. Між міністром судівництва Валем а послом Сівтоном відбув ся вчера поєдинок.

Брікс 8 грудня. Процес Вольфа против посла Шалька і тов. закінчив ся вчера засудженєм обжалованих. Вольфа витала публика по процесї з одушевленєм.

Берлин 8 грудня. З Найдек доносять, що в часї офіцирского бенкету поручив цїсар Вільгельм грати войсковій музицї старо-гановерскі маршї, а в часї граня сам дириґував музикою.

коли — тай відважний — не налякав ся ніколи пролїтаючого понад єго головою шроту клубівників. Тягару торби не страхав ся зовсім. Знав він більші тагарі, коли помагав наємникам двигати мішки зі збіжем. Ґаєвий з Шесне не потребував стидати ся за свого сина. Із своїми ровесниками, такими як він козаками, Венямин Ґаже прогнав би напастників.

Охотники назначили собі сходини о заході сонця в Монтфорт, звідки мали удати ся до Леман. По службі божій Венямин побіг до фільварку Езелїв, де служила єго наречена Мария Лекніє. Поцїлував Марию через паркан, який окружав загороду єї слуходавців, вернув потім до Шесне і сказав батькови про свою постанову.

— Іди, мій хлопче! — відповів старий сержант жуавів. — Най тебе Бог благословить! Як би я був молодший, пішов би з тобою! Іди за двох!... Памятай, що куля так само може случайно тебе спрятати в рові, як посеред дороги.

Мати хоробро знесла розлуку.

— Най Бог тебе хоронить! — сказала лиш на прощанє синови.

Армія орґанізувалась в Ман. Вісти ставали щораз успішнїйші. Бурбакі вигравав битви на сході; д'Орель де Палядін, побідник в Кульміє, відзискав Орлеан.

По трех тижнях доривочної муштри придїлено Венямина Ґаже до 102 полку піхоти. Случай хотїв, що єго капітаном був пан де Фатін, знаменитий стрілець, котрий що року в падолисті полював у пана де Берлян в Шесне і знав сина ґаєвого.

Здає ся, що від сторони Пате розправа є страшна. Ґранати пукають на узгірях довкола 102-го полку. Амбулянсові вози переїзджають там і назад ґальопом.

На годиннику капітана де Фатін є друга година трийцять пять мінут. Надбігає штафета з порученєм до полковника... Прикази кружать в компаніях... Нарешті!... Компанія капітана де Фатін, з баґнетами на люфах, посуваєсь швидко на схід.

Нагла зміна терену відкриває часть поля борби. Море диму затоплює обриси краєвида. Тут і там густїйші клуби, звідки бризкає огон... Темні ватаги ворушать ся в тім пеклї. Що крок наступає ся на трупа або конаючого.

На приказ капітана компанія розставилась в колюмну до атаку. Зближено ся на віддаль карабінового вистрілу і кулї досягли вже богато людий. Де Фатін вказує своєю шаблею на горбок, зарослий ялівцем, за котрим укриває ся відділ Баварців. Вистріли, що походять звідтам, є убийчі.

— Бігом наперед!

Люди заохочують ся взаїмно дикими криками. Венямин Ґаже випереджує на правім крилї цїлу колюмну. Торністри не чує на своїх плечах, карабін з баґнетом видає ся єму в руках легким як ловецкий ніж. Єго ноги підскакують, не совгаючись по болотнистих борозах...

Ррррaн!... Ррррaн!...

На трийцять метрів від цїли нова карабінова сальва ділає спустошенє в рядах, котрі хитають ся, вагають ся. Поверх шістьдесять людий упало. (Конець буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукачa, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанцї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґa
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукачa Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4'40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10.03	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·04	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{16}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В кісти видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописи Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі иниші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).